

Rešpektovanie poriadku života

Drahí bratia a sestry!

Témou dnešného slova je **pýcha a pokora**. V Božom svetle a živote nemá miesto pýcha, teda uprednostňovanie seba pred druhým, alebo druhými. **Lebo podstatou Božieho života je láska**, ktorá kvôli tomu druhému skôr zabúda na seba, a teší sa zo šťastia toho druhého.

Už z prirodzeného hľadiska vidíme hlavne v rodine, že rodič teda otec alebo matka nemyslí už na seba, ale na svoje dieťa. Dokonca matka má taký hlboký materinský cit, že radšej ona sa obetuje, len, aby dieťa bolo šťastné. A v **Božom živote** tento materinský cit je ešte dokonalejší, ešte precíznejší: „**Lebo keby aj matka zabudla na**

svoje nemlúvňa, ja na teba nezabudnem.“ A my sme stворení na obraz Boží. Aj Ježiš **podstatu tejto lásky** dokazuje takto: „**Nik nemá väčšej lásky, ako keď svoj život položí za svojich priateľov.**“ Naopak pýcha, nadradovanie seba nad inými, hľadanie seba na úkor iných, narúša tento Boží poriadok, a je veľkou prekážkou spoločného a spokojného života, vlastne podstaty života, teda narúšaním lásky.

Choroba pýchy je taká veľká, že kto v nej zotrúva, **nieť** pre neho **lieku**. Tak učí múdroslovná kniha Starého zákona. Je to hriech, teda narušenie poriadku stvorenia a Božej vôle. Tento hriech ako pokračuje kniha Siracha, zapustí také korene v srdci človeka a v jeho správaní, že si to **ani sám neuvedomuje**, že je pyšný, že koná a správa sa nesprávne. Je to podobné, ako alkoholik, ktorý síce nemôže byť bez alkoholu, ale tvrdí, že on alkoholikom nie je a nemá sa prečo liečiť. Hovorí sa, že pýcha peklom dýcha. Pýcha zaváňa duchom pekla, lebo **je vizitkou Zlého** a neodvratným ovocím nelásky.

Hoci pokúšanie pýchy je veľmi silné, napriek tomu človeku **nedáva naplnenie a uspokojenie**. A ako je to aj v ostatných oblastiach žiadostivosti, tak aj v prípade pýchy, teda prehnaného sebavedomia, tento hriech **je nenásytný**, lebo jeho pažravosť nemá dno.

Ako ťažko je s takýmto pyšným človekom žiť.

Ako vidíme, pýcha je **omylom orientácie túžby po šťastí a veľkosti**. Musíme si pripomenúť, že tieto túžby stvoril Boh, preto sú dobré, ale Boh nechce, aby tieto túžby boli naplnené v tomto pomíňajúcom a ohraničenom šťastí. Boh dvíha naše túžby po sláve, veľkosti a šťastí, či naplnení životného osudu **do večného rozmeru**, lebo človeka stvoril pre vyššie veci, pre večnosť, preto hľadať slávu v tomto svete by bolo naopak degradáciou svojej dôstojnosti. Boh chce, aby človek aj týmto spôsobom sa učil a nezabúdal tak veriť vo večný život, kde Boh spravodlivo odmeňuje ako i trestá.

Pýcha je teda **narušením** tohto **poriadku** a ako som spomenul narušením hlavného prikázania života, teda **lásky**. Láska určuje a má určovať naše postoje voči iným, naše správanie. Pripomeňme si že **podstatou lásky je dávanie sa iným**. Podľa príkladu nášho Pána, ktorý: „**tak miloval svet, že dal svojho jednorodného syna, aby sme mali život.**“ A sám Ježiš podstatu lásky vysvetľuje takto: „**Nik nemá väčšej lásky, ako keď svoj život položí za svojich priateľov.**“ Podstatou lásky, je teda obeta, je darovanie svojho života iným. Preto **pyšný človek**, ktorý hľadá svoju slávu u ľudí, ktorý sa vidí nad inými, a iných považuje za menejcenných, dokonca prostriedok

svojho obohatenia sa, či slávy, taký človek **opravdivo nemiluje**. Má rád iba seba samého, ale aj to nesprávne. Pýcha človeka podstatne **izoluje od ostatných**, či už navonok, alebo vnútorne. Ale Boh pýchu človeka trestá a ponížuje. Ako sám Ježiš hovorí v dnešnom evanjeliu: „**Lebo každý, kto sa povyšuje, bude ponížený.**“

Naopak pokora je v živote človeka ten správny postoj, adekvátny poriadku stvorenia. Pokorný človek si v prvom rade uvedomuje, že je stvorený Bohom, a že iba Bohu patrí právo určovať princípy života, teda jeho postoje a správanie. Preto človek Bohu podriaďuje všetok život. Od neho závisí, jemu za všetko je vrcholne vďačný. Od neho očakáva šťastie života. Pokorný človek rešpektuje princípy lásky, ktorá vidí toho druhého nie ako objekt zneužitia, ale ako príležitosť sa darovať a milovať, lebo vie, že človek iba z tejto lásky bude blažený a naplnený. A **odmenu za svoje skutky** neočakáva od stvoreného sveta, ale iba od toho, ktorý pozná spravodlivo jeho skutky a iba on ich môže adekvátne, ale hlavne večne odmeniť. Preto evanjelium hovorí: „**Dobry a verný sluha, vojdí do radosti svojho Pána!**“ Alebo: „**Podťe požehnaní môjho Otca a zaujmite jeho kráľovstvo, lebo bol som hladný a dali ste mi jesť, bol som smädný a dali ste mi piť, bol som nahý a zaodeli ste ma, bol som chorý a navštívili ste ma...**“

Vidíme, že aj postoj pokory je odpoveďou viery v poriadok života, ktorý dáva Stvoriteľ a Pán, a hlavne nebeský Otec. Veriť, že Boh poriadok života daroval pre šťastie človeka, a nie pre nešťastie. To človek len neverí v Boha, a jeho dobrý plán stvorenia a spásy.

Pokorme sa pred našim Pánom a zaujmime posledné miesto, miesto lásky, pokory, a úplnej závislosti na Pánovej odmene a povýšení. Vyprosujme si pokoru a prosme Pána, aby nás vyliečil z moci pýchy, uzdravil po nej choré miesta a **daroval ducha pokory**, teda pravej lásky. Amen.